

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku M. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r. oddalił apelację wnioskodawcy M. D. od wyroku Sądu Okręgowego w P. VIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 lutego 2015 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w P. z dnia 6 lutego 2013 r. odmawiającej przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W sprawie tej ustalono, że wnioskodawca (ur. 6 marca 1956 r.) z wykształcenia technik ekonomista, był zatrudniony jako pracownik biurowy i pracownik fizyczny, adiunkt, archiwista, monter nawierzchni kolejowych oraz samodzielny pracownik do spraw technicznych. W okresie od 7 marca 1998 r. do 31 października 2012 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ostatnio na podstawie decyzji z 5 listopada 2010 r. wydanej w oparciu o orzeczenie

lekarza orzecznika ZUS, który rozpoznał u wnioskodawcy stan po zakrzepie żyły podobojczykowej prawej (1995 r.), śladowe przepływy w obu żyłach podobojczykowych, tętniakowate poszerzenie aorty wstępującej (bez rozwarstwienia), objaw Raynaulda, nadciśnienie tętnicze z zajęciem serca – wyrównane i obserwację w kierunku nietolerancji glukozy.

W dniu 14 listopada 2012 r. wnioskodawca złożył wniosek o dalsze ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 6 grudnia 2012 r. rozpoznał przebytą zakrzepicę żyły podobojczykowej prawej, dusznicę bolesną stabilną, nadciśnienie tętnicze, tętniak aorty wstępującej - monitorowany, ale nie stwierdził dalszej niezdolności do pracy wnioskodawcy. Takie samo stanowisko podtrzymała komisja lekarska ZUS, a decyzją z dnia 6 lutego 2013 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W postępowaniu sądowym wnioskodawca został poddany badaniu przez biegłych lekarzy sądowych: kardiologa, chirurga, specjalisty medycyny pracy, neurologa, psychiatry i psychologa, którzy rozpoznali u niego przebytą zakrzepicę żyły podobojczykowej i pachowej prawej z dobrze rozwiniętym krążeniem obocznym, bez obrzęków, bezobjawową kamicę pęcherzyka żółciowego, nadciśnienie tętnicze, tętniakowate poszerzenie aorty wstępującej oraz wadę wzroku w korekcji. W łącznej opinii biegli uznali, że aktualnie wnioskodawca jest sprawny psychicznie, bez odchyłań w zakresie nerwów czaszkowych, z pełnym zakresem ruchów czynnych i biernych, prawidłową siłą i napięciem mięśniowym, bez zaburzeń czucia powierzchniowego i głębokiego, bez objawów mózdkowych i sprawnym, swobodnym chodem, przeto nie jest niezdolny do pracy.

W ocenie Sądu drugiej instancji, wobec jednoznacznej opinii biegłych powołanych przed Sądem pierwszej instancji, w tym opinii uzupełniających sporządzonych na zarzuty odwołującego, nie było konieczności uzupełniania postępowania dowodowego. Biegli wykazali poprawę stanu zdrowia wnioskodawcy i wyczerpująco ustosunkowali się do jego zarzutów. Sąd nie mógł ocenić stanu zdrowia wnioskodawcy inaczej lub według własnej oceny stanu faktycznego, odmiennych niż wyrażone w opiniach biegłych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62). Dowód z opinii

lekarskiej w tej kategorii spraw jest więc dowodem „koronnym” weryfikującym przeciwstawne oceny spornych stron.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa procesowego: 1/ art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez przejęcie przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, poza lakonicznym stwierdzeniem jednoznaczności opinii biegłych oraz stwierdzeniem, że w sędziowskiej ocenie materiału dowodowego nie było żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji, podczas gdy zarzuty apelacji dotyczyły sprzeczności ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym niepełnym materiałem dowodowym oraz pominięcie bez uzasadnienia zawnioskowanych dowodów, 2/ art. 328 § 2 k.p.c. przez wadliwe uzasadnienie, ponieważ zarówno Sąd Apelacyjny jak i Sąd Okręgowy nie wypowiedzieli się co do przyczyn odmowy których wiarygodności i mocy dowodowej innych dowodów, odrzucili potrzebę ich przeprowadzenia, lakonicznie argumentując, że koronnym dowodem jest opinia biegłego lub biegłych, która nie może być zastępowana lub podważana innymi dowodami, w tym zeznaniami świadków. Tymczasem biegli sędziowie nie odpowiedzieli w pełni na tezę dowodową postawioną przez sąd, a tym samym nie doszło do wyjaśnienia istoty sprawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na jej oczywistą zasadność, ponieważ „w toku postępowania pierwszoinstancyjnego jak i apelacyjnego oraz podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna sądu”. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, jak i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania już dlatego, że jej podstawami nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów oraz oceny dowodów (art. 398¹³ § 3 k.p.c.). Gołosłownym twierdzeniom skargi, jakoby w stanie zdrowia skarżącego nie nastąpiła poprawa zaprzeczyły przeciwne opinie biegłych sądowych, którzy „wskazali na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego i wyczerpująco ustosunkowali się do podniesionych zarzutów”. W takim stanie sprawy skarżący nie może oczekiwać na dopuszczanie kolejnych dowodów z opinii innych biegłych ani z opinii łącznej, którą zresztą biegli wydali w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, aż do potwierdzenia jego subiektywnych racji, zwłaszcza że w skardze nie zawarto adekwatnych podstaw prawnych takiego kierunku zaskarżenia oraz konkretnych zarzutów wobec biegłych lekarzy sądowych, którzy jakoby „osobno” nie sprostali tezie dowodowej „sformułowanej przez Sąd Okręgowy” oraz nie podzielili polemicznych i subiektywnym oczekiwań skarżącego na dalsze przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pomimo że w ocenianym okresie nie spełniał już ustawowych warunków wymaganych do jej ustalenia (nie jest nadal niezdolny do pracy wobec poprawy jego stanu zdrowia wynikającej z „wieloletniej stabilizacji” leczenia jego schorzeń).

Ponadto w zaskarżonym zakresie w ułomnej prawniczo skardze kasacyjnej w ogóle zabrakło zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, które stanowiły materialnoprawną podstawę zaskarżonego wyroku. Tymczasem brak materialnoprawnych podstaw zaskarżenia na ogół i co do zasady uniemożliwia dokonanie merytorycznej kasacyjnej kontroli zaskarżonego wyroku tylko na podstawie zawartych w przedmiotowej skardze nietrafnych lub chybionych ogólnikowych lub polemicznych proceduralnych zarzutów kasacyjnych lub według subiektywnego niezadowolenia skarżącego, któremu nie przysługują dalsze uprawnienia rentowe. Powyższe oznacza, że wcześniejszy, choćby długotrwały stan niezdolności do pracy ani aktualnie zaawansowany wiek ubezpieczonego lub trudności w znalezieniu zatrudnienia nie wykluczają negatywnego zweryfikowania uprawnień rentowych i nie uzasadniają ustalenia dalszego prawa do renty, jeżeli wnioskodawca nie spełnia ustawowych warunków przysługiwania uprawnień rentowych, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy

emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2014 r., I UK 378/13, LEX nr 1477427).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n